

præcisere, at naar dette Folkething stiller sig saaledes, at det forud har erklæret som sit Maal at give en meget kneben Finantslov, som det allerede er erklæret ved 1ste Behandling, og dette Thing saa ensidig vil afgjøre Spørgsmaalet om, hvad der er en kneben, brugelig Finantslov, uden at tage ringeste Hensyn til, hvad der er de to andre Faktors Anskuelse om denne Sag, saa er det ikke Veien til at opnaa Forsoning, saa er det ikke Veien til Samarbejde eller Enighed, ikke Veien til Lovgivningsarbejds Fremme. Og naar det har til Følge, at vi til 1ste April staa uden Finantslov, naar den Tilstand er indtraadt, som er betegnet med forskjellige Navne, af Nogle som abnorm, af Andre som en Forbrydelse, skal den ærede Ordfører ikke paa Flertallets Begne sige, at det er uden Ansvar; thi saa har det Ansvaret.

C. V. Nyholm: Jeg har blot begjæret Ordet for at udtale, at naar jeg agter at stemme for det Ændringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein), sfer det i det Haab, at det vil lykkes paa et af de senere Stadier, som denne Sag utvivlsomt vil komme til at gennemløbe, at tilveiebringe en Overenskomst mellem de tvende Thing om Lovforslagets Indhold, i hvert Tilfælde Forstaaelse. Jeg tror, at det vil være baade hensigtsmæssigt og rigtigt at møde til det eventuelle Fællesudvalg med det Grundlag, som har fundet sit Udtryk i dette Forslag.

Finantsministeren (Estrup): Det lykkedes mig ikke ganske at komme til Klarhed om, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein) egentlig mente, og naar jeg retter to Spørgsmaal til det ærede Medlem, er det ikke af Nysgjerrighed, men det er, fordi det forekommer mig indlysende, at det kan faae en praktisk Betydning, hvorledes Svaret bliver. Jeg skal dog forudsige strax, at jeg paa ingen Maade betragter det ærede Medlem som forpligtet til at svare, paa ingen Maade. Det er altsaa kun en Hensigtilling til det ærede Medlem, om han vil besvare to bestemte Spørgsmaal, som jeg vil rette til ham. Det første er det, om det ærede Medlem vil paa ethvert senere Forhandlingsstandpunkt absolut fastholde uforandret den gamle Form for midlertidige Finantslove. Det andet Spørgsmaal er det, om det ærede Medlem vil absolut fastholde Folkethingets Forstaaelse af de gamle midlertidige Finantsloves Indhold. Det er disse to Spørgsmaal, med Hensyn til hvilke jeg tror, at det

har nogen Betydning at vide, hvorledes det ærede Medlem, som jeg i denne Sag betragter som Ordfører for Flertallet, staaer overfor dem.

N. Andersen: Det er ikke noget Nyt, naar det træffer op til Kamp, at saa hver af Parterne søger at fralægge sig Skylden for, at det kommer til Kamp.

Formanden (Berg): Jeg ønsker ikke, at Medlemmerne samle sig saaledes om Taleren, der bør staa noget friere.

N. Andersen: Det er Noget, som man ser gaa forud for alle store Begivenheder, saavel i de parlamentariske som i de internationale Kampe, men naar nu den paagjældende Part — og her i dette Tilfælde den ærede Ordfører for Flertallet — berolige sig selv og Flertallet med, at de ikke have nogen Skyld i de Eventualiteter, der maatte skyde af, at vi den 1ste April ikke havde nogen ordinær Finantslov og ikke nogen midlertidig, saa kan det ærede Medlem dog hverken fritage sig selv eller sine Venner fra at tage Del med i Følgerne, der maatte skyde af en saadan Tilstand. Selv om de nok saa meget tro at kunne berolige sig selv med, at de ikke have nogen Skyld, maa de dog overveje, om dog ikke det, at de maa tage deres Del af Følgerne af en saadan Tilstand, maatte være Grund nok til, at de hidroge deres Yderste til at undgaa at komme ind i saadanne abnorme Tilstande. Det synes jo, som om der efterhaanden her i denne Forsamling, og navnlig hos det ærede Flertal, har udviklet sig en vis Sorgløshed med Hensyn til Fremtiden. Man er meget hastig til at istemme hvirvlet Vatter, naar der bliver sagt Noget fra Modstandernes Side, som synes at kunne give Anledning hertil. Jeg vil kun tillade mig at sige overfor denne tilsyneladende Sorgløshed, at en saadan Sorgløshed kan have forskellige Grunde. Man kan føle sig saa sikker i Besiddelsen af en overlegen Magt, at man kan le ad enhver Modstand, men det kan ogsaa have andre Grunde. Det fortælles, at der under det franske Rædelssherredømme havde udviklet sig i Fængslerne en saadan Sorgløshed blandt de Indspærrede, at de endogsaa gav sig til at spille Komedie for at forslaa Tiden med hverandre. Det er ikke altid godt at afgjøre, hvad der egentlig er den sande Grund til den Sorgløshed, som viser sig her hos det ærede Flertal. Fra Forænes Side — om man maa kalde Nogle saaledes — gjøres der de yderste Anstrængelser for at fremhæve og godtgjøre, at det